

ZURE UITSTOOT

Het wordt doodstil in hut bos.

herfstige bomen schreien regentranen weg.

Geen weer om er een hond door te jagen.

Er zijn dààr geen honden meer, nu niet meer.

Zelfs in komende hondsdagen niet.

Nooit meer Lassie, nooit meer Dita.

Doodstil wordt het in hut bos.

Bomen wenen om hun kinderen.

Om hun lieve, berooide schooiers.

Om hun nestwarmte, het omarmen.

De poëten zijn intussen vergeten.

Flarden van hun gezangen

Blijven in dorre takken hangen.

Balladen van gehangenen.

Villon, Guevara, Melanie.

Balladen van bannelingen.

Zo vergaat het in dit Laagland.

Laaghartige, lage landen.

De Lion of Industry lacht,
Lalt om bomen in groene dracht.

Koffie zal Pompier nooit meer zetten.

Er zal voor altijd in hutbos
een stukje kilte blijven hangen.

Mei zal terug komen.

Met groen uit kinderdromen.

Het ooit bezette bos
laat zijn bezetters nooit los.

Paul Saccasyn

Lid 'Lappersfort Poets Society

10/10/2009